

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 22 kwietnia 2016 roku, w miejscu swego zamieszkania, K. P., w godzinach wieczornych, wypił alkohol w postaci 4 piw, w łącznej ilości 2 litrów. Następnego dnia rano, w sobotę 23 kwietnia 2016 roku, pomimo tego, że dzień ten był dniem wolnym od pracy dla K. P. został on przez swojego kierownika, telefonicznie, wezwany do stawiennictwa w zakładzie pracy. W związku z tym, iż czuł się dobrze i nie czuł się pijany, postanowił pojechać do pracy, użytowanym wówczas przez siebie samochodem marki V. o nr rej. (...).

Około godziny 8:15, gdy prowadził przedmiotowy pojazd mechaniczny po jezdni ulicy (...)w W., został zatrzymany do rutynowej kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji. W trakcie kontroli funkcjonariusz Policji – K. G. wyczuł wydobywającą się z ust kierującego woń alkoholu. Z uwagi na powyższe oskarżonego poddano dwukrotnemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. (...) o numerze fabrycznym (...). Badanie tym urządzeniem zostało przeprowadzone w godzinach: 08:16, 08:30 i wykazało stężenie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu w wymiarze, odpowiednio: 0,33 mg/l, 0,32 mg/l.

Z uwagi na powyższe oskarżony został zatrzymany, po czym udano się wraz z nim do Komisariatu Policji W.. Tam, w następstwie przeprowadzonego, o godzinie 09:18, badania stanu trzeźwości, za pomocą urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. (...) firmy P. Sp. z o.o. Nr (...), okazało się, że w jego organizmie stężenie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiło wówczas 0,24 mg/l. Drugie przeprowadzone na tym urządzeniu badanie, o godzinie 09:20, wykazało, że oskarżony miał wówczas 0,20 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś trzecie badanie, wykonane o godzinie 09:48, dało wynik 0,16 mg/l.

Urządzenia, za pomocą których przeprowadzono badania stanu nietrzeźwości oskarżonego, były sprawne technicznie, jak również w nieodległym, uprzednio, czasie wzorcowane.

K. P. nie był dotychczas karany za jakiegokolwiek przestępstwa. Figuruje on natomiast w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów z: **zeznań świadka** K. G. (k. 12 -13), a także **wyjaśnienie oskarżonego** (k. 24 - 26) oraz

z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania (k. 7), protokołów użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu wraz z wynikami badań (k. 2-2v, 5-5v), poświadczonych za zgodność

z oryginałami kserokopii świadectw wzorcowania (k. 3-4, 6-6v), informacji z KRK (k. 27, k. 60), informacji z WRD KSP (k. 61 – 62).

Oskarżony K. P. w toku prowadzonego przeciwko niemu w niniejszej sprawie postępowania karnego nie kwestionował swojego sprawstwa i okoliczności zarzucanego mu czynu. Podczas przesłuchania w toku dochodzenia przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a przy tym wskazał, iż żałuje swojego zachowania, jak również złożył deklarację, że nigdy więcej się ono nie powtórzy (k. 26).

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie kwestionował faktu kierowania w ruchu lądowym, w stanie nietrzeźwości, pojazdem mechanicznym marki V. o numerze rejestracyjnym

(...), zasługują na wiarę, albowiem są one nie tylko spójne i logiczne, ale nadto znajdują bezpośrednie potwierdzenie w zeznaniach świadka K. G.

(k. 12v-13), a także w dowodach z dokumentów – wskazanych we wstępnej części niniejszego uzasadnienia - stanowiących podstawę do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Ustalając przebieg inkryminowanego oskarżonemu czynu, Sąd oparł się nadto na zeznaniach wspomnianego świadka K. G. (k. 12v-13). Z jego zeznań wynika w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości, że oskarżony bezpośrednio przed zatrzymaniem go do kontroli drogowej kierował w ruchu lądowym rzeczonym samochodem w stanie nietrzeźwości. Zeznania powyższego świadka pozwoliły nadto na bliższe poczynienie ustaleń dotyczących czasu i miejsca ujawnionego czynu zabronionego, a ponadto przyczyniły się także do ustalenia okoliczności użycia wobec oskarżonego urządzeń kontrolno – pomiarowych oraz ujawnionego w następstwie przeprowadzonych badań stanu i stopnia nietrzeźwości oskarżonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka w całości, albowiem są one rzeczowe, logiczne, spójne i kategoryczne, a przy tym - jak już wspomniano – nie pozostają one

w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, a nadto znajdują potwierdzenie w dowodach

z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania (k. 7), protokołów użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu wraz z wynikami badań (k. 2-2v, k. 5-5v), poświadczonych za zgodność

z oryginałami kserokopii świadectw wzorcowania (k. 3-4, k.6-6v). Wskazać także należy, iż w/w świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, a ponadto posiada on status funkcjonariusza publicznego i osoby zaufania publicznego, jak również, iż był on naocznym świadkiem,

a zarazem uczestnikiem podjętej wobec oskarżonego czynności służbowej, mieszczącej się

w ramach jego kompetencji. Mając nadto na uwadze okoliczność, że na późniejszym etapie postępowania, nie podejmował on innych czynności procesowych wobec podsądnego, stwierdzić należy, iż brak jest jakichkolwiek podstaw i przesłanek do uznania, by miał on jakikolwiek, osobisty, czy też zawodowy, interes w celowym zeznawaniu na niekorzyść oskarżonego.

Logicznym potwierdzeniem omówionych powyżej osobowych źródeł dowodowych są wspomniane już dowody z dokumentów w postaci protokołów użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu wraz z wynikami badań.

Sąd uznał wskazane dokumenty za wiarygodne, albowiem nie stwierdził jakichkolwiek okoliczności mogących świadczyć o ich nieautentyczności lub niezgodności wskazanych w nich faktów z rzeczywistym stanem rzeczy. Zamieszczone w aktach sprawy (uwierzytelnione za zgodność z oryginałem – k. 3-4, k.6-6v) kserokopie świadectw wzorcowania tych urządzeń do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, jak również zgodne z nimi adnotacje zawarte w protokołach użycia tych urządzeń, pozwalają z kolei na wyprowadzenie wniosku, że urządzenia te, w czasie przeprowadzonych badań, były sprawne technicznie i dopuszczone do użytku. Dostrzec również należy, że oskarżony za pomocą tych urządzeń został poddany wielokrotnym badaniom, zaś uzyskane wyniki były zbliżone do siebie. Zważyć także należy, iż uzyskane za ich pomocą wyniki stanu nietrzeźwości oskarżonego są logiczne i uzasadnione, biorąc pod uwagę treść jego oświadczeń (zawartych w protokołach – k. 2v i k. 5v) co do faktu rodzaju, ilości i czasu spożywania alkoholu oraz stosunkowo znacznego odstępu czasowego między spożyciem tego alkoholu a badaniami, jak również przy uwzględnieniu nadto okoliczności, że poziom zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego, stwierdzony podczas kolejnych badań, był już w fazie eliminacji. Podnieść wreszcie należy, że sam oskarżony nie kwestionował wyników tych badań ani sposobu ich przeprowadzenia, podpisując własnoręcznie protokoły z przeprowadzonych badań, jak również nie żądając badania zawartości alkoholu we krwi.

Dokonując oceny tych dokumentów – jak również pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów, które także uznano za wiarygodne i pełnowartościowe źródło dowodowe - Sąd miał nadto na uwadze, iż nie tylko korespondują one z osobowymi źródłami dowodowymi, ale nadto - co najistotniejsze przy ocenie ich wartości dowodowej – zostały one sporządzone w przepisanej prawem formie oraz przez upoważnione do tego osoby i organy. Podnieść również należy, iż zarówno forma, jak i treść tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony procesu na którymkolwiek z etapów postępowania.

W świetle zaprezentowanych dowodów zasadnym jest przyjęcie, że oskarżony K. P. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego, polegającego na prowadzeniu w dniu 23 kwietnia 2016 roku w W., na ulicy (...), w ruchu lądowym, w stanie nietrzeźwości, pojazdu mechanicznego, wyczerpując swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Warunkiem odpowiedzialności za czyn zabroniony z art. 178a § 1 k.k. jest prowadzenie w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego, m.in., w ruchu lądowym.

Bezspornym jest, iż ulica (...), po której oskarżony prowadził w stanie nietrzeźwości samochód marki V., stanowi drogę publiczną, po której odbywa się ogólnodostępny ruch pojazdów, jak również, nie budzi wątpliwość Sądu, iż kierowany przez niego samochód jest zaliczany do kategorii pojazdów mechanicznych.

Z kolei do oceny spełnienia przesłanki stanu nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu, należy odwołać się do dyspozycji art. 115 § 16 k.k. Ze stanem nietrzeźwości w rozumieniu wskazanego przepisu mamy do czynienia wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Po porównaniu wyników badań na zawartość alkoholu stwierdzonego w organizmie K. P., z powołanym przepisem, nie ulega wątpliwości, że również i ten warunek odpowiedzialności karnej za występki z art. 178a § 1 k.k. został przez oskarżonego spełniony. Wyniki uzyskane w następstwie przeprowadzonych wobec podsądnego przedmiotowych badań – udokumentowanych stosownymi protokołami i załączonymi do nich wydrukami – wykazały bowiem, że zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu przekraczała wartość, o której mowa w art. 115 § 16 k.k. Nadto, w trakcie tych badań - jak wynika z dokumentujących ich przebieg protokołów – oskarżony przyznał, że poprzedniego wieczoru spożył znaczną ilość alkoholu w postaci piwa, a także nie kwestionował on wyników poszczególnych badań, w szczególności nie żądał badania krwi. W związku z powyższym brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do tego, iż oskarżony w chwili czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Omawiając kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucony mu występki

niezbędny jest ponadto odniesienie się do strony podmiotowej czynu, czyli nastawienia sprawcy do czynu. Analiza treści art. 8 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. prowadzi do wniosku, iż przedmiotowe przestępstwo można popełnić jedynie umyślnie – bądź w zamiarze ewentualnym, bądź też w zamiarze bezpośrednim w rozumieniu art. 9 § 1 k.k. Całokształt okoliczności rzeczonyj sprawy, a w szczególności świadomość oskarżonego, iż kilkanaście godzin wcześniej - przed rozpoczęciem jazdy samochodem - wypił znaczną ilość alkoholu w postaci piwa prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżony co najmniej godził się na to, że będzie kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości i pomimo tego nie odstąpił od dokonania tego czynu. Oskarżony jest osobą dorosłą i sprawną umysłowo, a co za tym idzie, można było od niego wymagać zachowania mającego na celu weryfikację stopnia intoksykacji alkoholu z organizmu przed przystąpieniem do prowadzenia samochodu.

Mając na uwadze powyższe uwagi, a także całokształt przeprowadzonych w sprawie dowodów oraz ustalony w oparciu o nie stan faktyczny, nie budzi wątpliwości Sądu, że K. P. swoim zachowaniem dopuścił się popełnienia przypisanego mu

w wyroku przestępstwa. Zdaniem Sądu, dowiedzione bowiem zostało, że w dniu 23 kwietnia 2016 roku w W., umyślnie naruszył on zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 45 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,

w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości: I próba badania wskazała – 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba badania wskazała – 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III próba badania wskazała – 0,24 mg/l, IV próba badania wskazała – 0,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, V próba badania wskazała – 0,14 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym- samochodem marki V., o numerze rejestracyjnym (...).

Zdaniem Sądu, wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie jest znaczna. Uwadze Sądu przy tym nie uszło, że czynu tego dopuścił się on działając

w sposób umyślny, godząc jednocześnie w dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo innych uczestników ruchu drogowego, a także, iż kierował on pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości na stosunkowo znacznym odcinku drogi (z miejscowości J. pod W. do W.). Za taką oceną przemawia jednakże okoliczność, iż czynu tego nie dopuścił się z zamiarem bezpośrednim lecz ewentualnym (godząc się jedynie z tym, iż w dalszym ciągu może znajdować się w stanie nietrzeźwości), powodując przy tym stosunkowo mały stopień zagrożenia bezpieczeństwa komunikacyjnego, zważywszy na poziom stwierdzonego u niego stosunkowo niskiego stanu nietrzeźwości, jak również, iż styl i technika jego jazdy nie wzbudziła jakichkolwiek zastrzeżeń ze strony zatrzymujących go policjantów co do jego nietrzeźwości (został zatrzymany do rutynowej kontroli), a przy tym kierował samochodem w sobotni poranek, kiedy to natężenie ruchu drogowego ze strony innych uczestników tego ruchu, w tym pieszych, jest o wiele mniejsze niż w pozostałe dni robocze.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, a także wiek i dotychczasową niekaralność oskarżonego oraz fakt konsekwentnego przyznawania się przez podsądnego do inkryminowanego mu czynu oraz wyrażony przez niego krytyczny stosunek do niego, poparty przy tym szczerą skruchą, a także jego społeczne zaangażowanie na rzecz ludności, w tym bycie honorowym dawcą krwi oraz zarejestrowanym dawcą szpiku kostnego, jak również jego ustabilizowaną sytuację życiową, Sąd uznał, że wystarczającym sposobem reakcji karnej – na popełniony czyn karalny – będzie warunkowe umorzenie prowadzonego przeciwko oskarżonemu postępowania karnego, albowiem spełnione zostały jego cele,

o których mowa w art. 2 § 1 k.p.k. W ocenie Sądu spełnione zostały również przesłanki,

o których mowa w art. 66 § 1 i 2 k.k. - warunkujące dopuszczalność zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania – albowiem wina i społeczna szkodliwość zarzucanego oskarżonemu czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą przy tym wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego nie tylko za przestępstwo umyślne, ale i za przestępstwo nieumyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni innego przestępstwa.

W ocenie Sądu, warunkowe umorzenie postępowania z orzeczonym wobec oskarżonego dwuletnim okresem próby, a także zakazem prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, jak również świadczeniem pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1.500 złotych będzie wystarczającym środkiem probacyjnym kontroli jego dalszego zachowania się, jak również umożliwi zweryfikowanie trafności postawionej wobec niego prognozy resocjalizacyjnej co do tego, iż będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. Zdaniem Sądu powyższe rozstrzygnięcie jest słuszne i sprawiedliwe, a jednocześnie adekwatne do natężenia winy

i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do samego oskarżonego, jak i osiągnie swoje zadania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i prewencji generalnej.

Orzekając wobec oskarżonego roczny okres obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, Sąd miał na względzie stosunkowo niski stopień spowodowanego przez oskarżonego niebezpieczeństwa dla innych użytkowników ruchu drogowego, wyznaczony czasem i miejscem popełnionego przestępstwa oraz stanem jego nietrzeźwości, jak również jego dotychczasową niekaralność za podobne przestępstwa i wykroczenia. Wypadkowa ocena powyższych okoliczności, daje realne podstawy przypuszczać, że nie jest koniecznym eliminowanie oskarżonego na dłuższy okres czasu z czynnego uczestnictwa w ruchu drogowym, jak również pozbawianie go możliwości poruszania się po drodze publicznej rowerem lub innym pojazdem nie mechanicznym.

W ocenie Sądu, taka decyzja w sposób wystarczający przyczyni się do kształtowania w społeczeństwie, jak również w świadomości oskarżonego, przekonania o braku pobłażliwości wymiaru sprawiedliwości dla tzw. „pijanych kierowców”, albowiem to właśnie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest postrzegany przez społeczeństwo, jako największa dolegliwość dla sprawców tego rodzaju przestępstw.

Z kolei przy wymierzaniu kwoty zasądzonego świadczenia pieniężnego Sąd miał na uwadze nieznaczną wysokość uzyskiwanego przez oskarżonego wynagrodzenia z tytułu świadczonej pracy dorywczej w branży budowlanej (k. 67), a jednocześnie fakt, iż nie posiada on na swoim utrzymaniu innych osób.

Zgodnie z ustawową dyrektywą zawartą w art. 63 § 4 k.k., na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia jego zatrzymania, tj. od dnia 23.04.2016 roku do dnia wyrokowania, tj. do dnia 14.02.2017 roku.

O kosztach procesu, Sąd orzekł natomiast na podstawie art. 629 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k., zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 100 złotych tytułem opłaty. Obciążając oskarżonego kosztami sądowymi w całości, Sąd miał na uwadze ich relatywnie niewielką wysokość, a jednocześnie fakt, że oskarżony uzyskuje dochód z tytułu świadczonej dorywczej pracy zarobkowej. Mając na uwadze powyższe okoliczności, stwierdzić należy, iż ich poniesienie nie będzie dla niego zbyt uciążliwe.